

Nr 30.

Ankom till riksdagens kansli den 1 oktober 1940 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående vissa åtgärder för bekämpandet av tuberkulos hos nötkreatur.

(1:a avd.)

I en den 19 augusti 1940 dagtecknad proposition (nr 24) har Kungl. Maj:t, under åberopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att medgiva Kungl. Maj:t att för det i propositionen angivna ändamål och i huvudsaklig överensstämmelse med av föredragande statsrådet förordade riktlinjer under budgetåret 1940/41 disponera erforderliga belopp från förslagsanslaget till Förekommande och hämmande av smittsamma husdjursjukdomar: Åtgärder mot tuberkulos hos nötkreatur.

På av Kungl. Maj:t i proposition nr 131 till 1940 års lagtima riksdag framställt förslag har riksdagen till Förekommande och hämmande av smittsamma husdjursjukdomar: Åtgärder mot tuberkulos hos nötkreatur för budgetåret 1940/41 under nionde huvudtiteln anvisat ett förslagsanslag av 1,700,000 kronor. I berörda, av riksdagen godkända proposition framlade Kungl. Maj:t en plan för det framtida statsunderstödda bekämpandet av tuberkulos hos nötkreatur. Enligt denna plan skola olika regler beträffande sjukdomsbekämpandet gälla inom skilda områden beroende på tuberkulosfrekvensen. Landet skall i detta hänseende indelas i tre olika områden: tuberkulosfria områden, skyddade områden och övriga områden. Beträffande tuberkulosfria områden gäller, att sjukdomen skall helt utrensas och bekämpandet alltså ske efter tvingande regler. I fråga om landet i övrigt skall tuberkulosen bekämpas i huvudsak efter frivillig anslutning från djurägarnas sida. Gränsdragningen mellan olika områden har icke avsetts att bli fastlåst utan utrensningen skall systematiskt fortsätta, till dess landet i sin helhet är genomgånet. I enlighet med statsmakternas beslut ankommer det på Kungl. Maj:t att förordna vilka områden som skola hänföras till tuberkulosfria områden. Chefen för jordbruksdepartementet anförde härom i propositionen, att vid bestämmande av omfattningen utav de utrensningsaktioner, som i nuvarande läge borde genomföras, stor hänsyn borde tagas till tillgången på foder och slaktdjur. I de fall då en utrensning även med hänsyn till foderbrist eller på grund av efterfrågan på kött ställde sig önskvärd, borde det i

första hand tillses att tuberkulösa djur inom områden som kunde hänföras till tuberkulosfria bleve medtagna.

Den 10 maj 1940 förordnade Kungl. Maj:t att de sex nordligaste länen och Gotlands län skulle hänföras till tuberkulosfria områden. På grund av inträffad foderbrist har Kungl. Maj:t genom beslut den 19 augusti 1940 hänfört jämväl landskapet Öland till sådant område.

På uppdrag av chefen för jordbruksdepartementet hava *medicinalstyrelsen* och *lantbruksstyrelsen* till undersökning upptagit frågan om vad som, i nuvarande läge med begränsad tillgång å foder, från statsmakternas sida kunde åtgöras för att från nedslaktning spara reaktionsfria och i övrigt friska, produktionsdugliga nötkreatur. Styrelserna hava den 1 augusti 1940 avgivit utlåtande angående statsbidrag till småbrukare för fullständig utrensning av tuberkulos inom nötkreatursbesättningar ävensom föreslagit, att Kungl. Maj:t måtte utverka riksdagens medgivande att för ändamålet under budgetåret 1940/41 få disponera erforderligt belopp från ovannämnda förslagsanslag till Förekommande och hämmande av smittsamma husdjurssjukdomar: Åtgärder mot tuberkulos hos nötkreatur.

Styrelsernas förslag innebär huvudsakligen följande:

Inom de områden där en större nedslaktning kunde komma att äga rum borde anordnas en *livdjursförmedling* antingen genom hushållningssällskapets försorg eller eljest genom någon jordbrukarorganisation, exempelvis slakteriföreningarna. Vid en sådan förmedling skulle endast utbjudas friska och produktionsdugliga djur. Det torde bli nödvändigt att genom en skickligt organiserad och väl genomförd *propaganda* söka övertyga djurägarna om det lämpliga och ändamålsenliga i att anordna nedslaktningen av djur så att de bästa och friska produktionsdjuren sparades. Denna propaganda skulle ledas av statens livsmedelskommission. Propagandan skulle givetvis icke få inriktas så, att den stimulerade till större nedslaktning än som eljest skulle vidtagas.

Statsbidrag borde utgå till jordbrukare, huvudsakligen småbrukare, som helt utrensade tuberkulos i sina besättningar. För en jordbrukare, som sålde hela sin icke reaktionsfria nötkreatursbesättning till nedslaktning och i stället anskaffade reaktionsfria djur, måste nämligen, även om han väsentligt reducerade djurantalet, krävas ett visst tillskott av kapital. Särskilt beträffande småbrukarna torde detta medföra svårigheter. Såsom särskilt skäl för en bidragsverksamhet från statens sida kunde framhållas, att utrensningen av tuberkulos i en mindre och genominfekterad besättning i regel vore svårare att genomföra än i en större besättning. En sådan åtgärd ställde också mera betungande krav å småbrukaren än å ägaren till en större besättning. Detta förhållande sammanhängde med att man i en större besättning med framgång kunde totalt utrensa tuberkulosen genom att anordna en isolerad uppfödning av ungdjur, något som med hänsyn till stallutrymmet endast undantagsvis låte sig göra i fråga om de mindre besättningar. En småbrukare med en helt tuberkulos besättning kunde alltså i de allra flesta fall icke som ägaren till en större besättning slå ut de tuberkulösa djuren efter hand samt ersätta dem med ungdjur av eget pålägg utan måste slå ut besättningen på en gång och ersätta den genom nyinköpta reaktionsfria djur. Härav torde framgå att de åtgärder, staten för närvarande vidtagit för att stimulera det frivilliga tuberkulosbekämpandet, knappast vore ägnade att gynna småbrukarna med helt eller till övervägande delen

tuberkulösa besättningar. Sålunda finge erinras, att bekämpandet av tuberkulos enligt den Ostertagska (kliniska) metoden, vilken för närvarande årligen kostade staten över en miljon kronor, anordnades med verklig fördel endast i större besättningar. Det syntes därför även ur rättvisesynpunkt väl motiverat, att staten något bidroge till utslagningen av tuberkulösa djur i mindre besättningar. Önskade man genomföra en total utrensning av tuberkulosen i landet, bleve det ofrånkomligt, att staten förr eller senare lämnade rätt betydande ekonomiskt stöd åt vissa småbrukare för att de skulle få sina besättningar rensade från tuberkulos. En rätt ledd bidragsverksamhet av denna beskaffenhet skulle i längden komma att ställa sig avsevärt billigare för staten än om ett större antal småbrukare inom varje hushållningssällskap anslöte sig till det statsunderstödda bekämpandet av tuberkulos enligt den Ostertagska metoden.

Vidkommande *anordnandet av bidragsverksamheten* hade styrelserna funnit det lämpligast att bidragsverksamheten leddes av de olika hushållningssällskapen. Kungl. Maj:t torde böra ställa visst belopp till förfogande för de sällskap där utrensning efter ifrågavarande regler lämpligast borde anordnas. Någon anvisning av medel till sällskapen i de tuberkulosfria områdena behöfve givetvis icke ske. En viss frihet vid användandet av ifrågavarande medel syntes böra lämnas sällskapen. Vissa riktlinjer för verksamheten torde dock böra uppdragas. Som ett första villkor för erhållande av statsbidrag syntes böra gälla att djurägaren låtit nedslakta samtliga tuberkulösa djur i besättningen. Skulle icke hela besättningen nedslaktas, torde djuren, innan nya djur insätts i besättningen, böra undersökas med tuberkulin. Djur som härvid betecknades såsom reaktionsfria finge bibehållas i besättningen. Undersökningen torde böra verkställas tidigast två månader, innan nya djur insattes i besättningen. Vidare måste djurägaren verkställa nyanskaffningen av djur på sätt sällskapet kunde godkänna. Anordnades inom sällskapets område livdjursförmedling antingen av sällskapet självt eller eljest av någon jordbrukarorganisation, exempelvis slakteriförening, vilken förmedling godkänts av hushållningssällskapet, skulle denna förmedling anlitas. Härigenom avsåges att skapa garanti för att endast fullt produktionsdugliga djur komme att erbjudas djurägarna. Nyinköpta djur borde vidare härröra från reaktionsfri besättning, som vore ansluten till fullständig eller förenklad ladugårdskontroll (i fråga om utfodring och avkastning). Slutligen syntes djurägaren böra skriftligen förbinda sig att dels ställa besättningen under statlig kontroll med tuberkulin dels ock ansluta densamma till fullständig eller förenklad ladugårdskontroll. Skulle djurägaren bryta mot vad han förbundit sig att iakttaga syntes han böra bli skyldig att till statsverket återbetala erhållna statsbidrag. Dylig påföljd syntes däremot skäligen icke böra inträda, om djurägaren senare skulle utesluta besättningen från någon av dessa kontroller.

Beträffande *storleken av bidraget* torde detta böra bestämmas i överensstämmelse med de principer som gällde inom s. k. tuberkulosfria områden. Ersättning borde alltså utgå för varje nedslaktat djur med 100 kronor eller om djuret vore under ett år med 50 kronor. Bidrag till en och samma djurägare borde icke utgå med mer än 500 kronor. Det statliga stödet skulle alltså kunna omfatta bidrag till nedslaktning av högst fem djur över ett års ålder. Verksamheten torde vara avsedd som ett stöd för utrensning av tuberkulos i mer eller mindre helt genominfekterade småbrukarbesättningar. Sålunda syntes bidrag i regel icke böra utgå för utslagning av ett eller annat djur i en besättning där flertalet djur visat sig vara friska.

Därest för verksamheten ställdes till förfogande ett belopp av exempelvis

500,000 kronor skulle densamma komma att avse utslagning av minst 5,000 tuberkulösa djur och beröra minst 1,000 småbrukaresättningar.

Byråchefen G. R. Ytterborn i lantbruksstyrelsen har anmält avvikande mening och föreslagit, att ifrågavarande bidrag icke skulle utgå för utslagna djur utan för nyanskaffade samt att bidragsbeloppen skulle bestämmas till 75 kronor för nyanskaffat djur över två års ålder och till 35 kronor för djur mellan ett och två års ålder, medan intet bidrag borde utgå för djur under ett års ålder. Vidare har han framhållit, att såsom villkor för erhållande av bidrag icke under alla förhållanden borde gälla, att nyanskaffade djur härörde från besättning, som vore ansluten till s. k. ladugårdskontroll, samt att den djurägare som erhöle bidrag ställde sin besättning under sådan kontroll.

Statskontoret, som ansett de av reservanten i lantbruksstyrelsen anförda synpunkterna beaktansvärda, har framhållit, att det av styrelserna förordade bidragsbeloppet per kreatur vore väl högt och borde bestämmas till 75 kronor för djur över två års ålder och 35 kronor för djur i åldern mellan ett och två år. För djur under ett år borde bidrag icke utgå.

Därest bidraget per kreatur reducerades på föreslaget sätt, torde en jämkning nedåt böra ske jämväl beträffande det totala bidragsbelopp, som vid företagande av ifrågavarande åtgärder kunde komma en och samme djurägare till del. Detta belopp synes böra bestämmas till förslagsvis högst 300 kronor.

Statens livsmedelskommission har tillstyrkt styrelsernas förslag.

Föredragande statsrådet har anfört bland annat:

Den kännbara foderbrist som rådde på många håll inom vårt land hade framkallat en icke obetydligt ökad nedslaktning av nötkreatur. Av allt att döma komme denna ökade nedslaktning att fortgå ytterligare flera månader framåt. Det vore uppenbart att betydande vinster för vår husdjurskötsel kunde ernås, om den nu nödvändiga reduktionen av kreatursstocken ordnades på sådant sätt, att de sämsta besättningarna helt nedslaktades och ägarna till dessa i stället finge inköpa friska och produktionsdugliga djur från andra besättningar. Det syntes med andra ord högeligen önskvärt att vid den nödvändiga nedslaktningen spara de bästa djuren och offra de sämsta. Om en ägare till fullt friska och produktionsdugliga djur icke själv på grund av inträffad foderbrist kunde behålla djuren borde dessa överlopps-djur med fördel kunna placeras hos en annan djurägare som hade en sämre beskaffad besättning, vilken i sin helhet eller till väsentlig del borde slås ut.

Genom de regler som gällde inom de tuberkulosfria områdena torde man i viss mån vinna det syfte här avsåges. De tuberkulösa djuren bleve nämligen där nedslaktade och ersatta med reaktionsfria djur. Därför kunde ifrågasättas om icke tidpunkten nu vore lämplig att ytterligare utsträcka de tuberkulosfria områdena. Med hänsyn till de framsteg som tuberkuloskampen under den senaste tiden tagit vore en sådan åtgärd tänkbar närmast för Kronobergs, Kalmar och Blekinge län. Vid den utgällring som jämlikt gällande bestämmelser vidtoges inom tuberkulosfria områden toges endast hänsyn till djurens beskaffenhet beträffande förekomsten av tuberkulos. Särskilt i nuvarande läge torde vid utslagningen jämväl i hög grad avseende böra fästas vid djurens avkastningsförmåga. Vid sådant förhållande

ansåge föredraganden sig icke, åtminstone för närvarande, böra tillstyrka att till de tuberkulosfria områdena ytterligare hänföra nya landsdelar. Härvidlag torde också böra beaktas, att man ännu saknade erfarenhet av tillämpningen av bestämmelserna för tuberkulosfria områden och därav föranledda kostnader för statsverket. Det syntes för stället tillrådligt att söka finna en annan utväg för att nå det angivna syftet att spara fullt friska och produktionsdugliga djur.

Medicinalstyrelsens och lantbruksstyrelsens förenämnda förslag torde i stort sett kunna läggas till grund för lösningen av detta spörsmål. Föredraganden förutsatte, att livsmedelskommissionen komme att igångsätta den av styrelserna ifrågasatta propagandan i syfte att nedslaktningen av djur bedrives så, att de bästa och friska produktionsdjuren sparades. Givetvis finge propagandan icke — såsom styrelserna också framhållit — inriktas så att den stimulerade till större nedslaktning än som eljest skulle vidtagas. De begränsade möjligheterna att avsätta och tillvarataga kött måste noga beaktas. Såväl härvid som vid livdjursförmedlingen borde slakteriföreningarnas medverkan i största möjliga utsträckning anlitas. I detta sammanhang syntes böra framhållas, att igångsättandet av en livdjursförmedling genom jordbrukarnas organisationer torde utgöra ett betydelsefullt steg framåt mot en sådan anordning överhuvud taget för livdjurshandeln, som ur skilda synpunkter kunde anses tillfredsställande.

Vad anginge styrelsernas förslag beträffande utgående av visst statsbidrag för utslagning av tuberkulösa nötkreatur, syntes det även föredraganden lämpligt att, i samband med den pågående stora nedslaktningen, påbörja en bidragsverksamhet till uppmuntran för småbrukarnas tuberkulosbekämpande. För staten torde det vara ett gynnsamt tillfälle att för en tämligen ringa kostnad leda den nödtvungna utslagningen till att i stor utsträckning avse tuberkulösa djur. Enligt föredragandens förmenande borde bidragsverksamheten komplettera den propaganda- och upplysningsverksamhet rörande utslagning av nötkreatur, som borde igångsättas av livsmedelskommissionen.

I fråga om själva anordnandet av bidragsverksamheten kunde föredraganden i allt väsentligt ansluta sig till styrelsernas förslag. Bidragen syntes huvudsakligen böra utgå till småbrukare och verksamheten torde böra ledas av hushållningssällskapen. Någon anvisning av medel till sällskapen i de tuberkulosfria områdena behöfde givetvis icke ske. Såsom styrelserna åsviftat torde ej heller anvisning behöva ske till samtliga övriga sällskap, utan syntes det mest lämpligt att Kungl. Maj:t ställde visst belopp till förfogande för sådana områden, där med hänsyn till rådande foderbrist särskilt behov av utslagning av djur förelåge och utsikter förefunnes att därigenom avsevärt främja tuberkulosbekämpandet. Genom en sådan anordning torde man erhålla största möjliga effekt med för ändamålet anvisade medel. Det torde få ankomma på livsmedelskommissionen att efter samråd med styrelserna väcka förslag i detta hänseende.

På sätt styrelserna föreslagit borde såsom villkor för erhållande av statsbidrag gälla, att djurägaren låtit nedslakta samtliga tuberkulösa djur i besättningen. Det borde vidare ankomma på djurägaren att låta väl rengöra ladugården innan nya djur insattes i densamma. Nyanskaffningen av djur skulle ske på sätt hushållningssällskapet kunde godkänna. Funnes inom området godkänd livdjursförmedling anordnad, skulle sådan anlitas. Detta villkor vore särskilt betydelsefullt, då härigenom torde skapas garanti för att endast fullt produktionsdugliga djur komme att erbjudas djurägaren. Nyinköpta djur skulle vidare härröra från reaktionsfri besättning. Härvid vore det givetvis önskvärt, att dessa djur komme från besättning som vore an-

sluten till s. k. ladugårdskontroll (kontrollförening eller provmjölkkningsring) eller att djurens produktionsförmåga blivit på annat sätt fastslagen. Då endast 20 procent av nötkreaturen för närvarande vore anslutna till sådan kontroll, torde emellertid försiktigheten bjuda att man härutinnan, liksom i fråga om skyldighet för en djurägare som erhållit bidrag att ställa sin besättning under ladugårdskontroll, icke uppställde något bestämt villkor. Beträffande frågan om bidrag skulle utgå för nedslaktade eller endast för nyanskaffade djur samt spørsmålet rörande bidragsbeloppens storlek torde Kungl. Maj:t ej böra fatta ståndpunkt förrän riksdagen haft tillfälle att taga ställning till frågan om bidragsverksamheten i dess helhet. Verksamhetens natur torde också kräva, att den ej från början fastlöstes vid alltför detaljerade bestämmelser. Särskilt gällde detta med hänsyn till att ståndpunkt först senare kunde tagas till de åtgärder, som under kommande skördeår vid sidan av tuberkulosbekämpandet kunde erfordras för åstadkommande av en ändamålsenlig anpassning av nötkreatursstammen efter foder-tillgångarna. Föredraganden förutsatte emellertid, att bidrag under inga förhållanden finge utgå till en och samma djurägare med mer än 500 kronor och för varje utslaget djur med högre belopp än 100 kronor. Självfallet finge verksamheten icke givas sådan inriktning att den stimulerade till anskaffning av större antal djur än som med hänsyn till en rationellt driven husdjurskötsel under förhandenvarande fodertillgång kunde anses önskvärdt.

För ändamålet erforderliga medel torde böra disponeras från förslagsanslaget till förekommande och hämmande av smittsamma husdjursjukdomar: Åtgärder mot tuberkulos hos nötkreatur.

Utskottet.

I likhet med föredragande statsrådet anser utskottet det uppenbart, att betydande vinster för landets husdjurskötsel ernås, om den på grund av rådande foderbrist nödvändiga reduktionen av kreatursstocken ordnas på sådant sätt, att de sämsta djuren nedslaktas och ägarna till dessa i stället beredas tillfälle att inköpa friska och produktionsdugliga djur från andra besättningar. Föredraganden har ansett det av medicinalstyrelsen och lantbruksstyrelsen framlagda förslaget till åtgärder i nämnda syfte i stort sett kunna läggas till grund för lösningen av spørsmålet i fråga. Utskottet delar denna uppfattning. Sålunda bör inom de områden, där en större nedslaktning kan komma att äga rum, anordnas en livdjursförmedling antingen genom hus-hållningssällskapens försorg eller eljest genom någon jordbrukarorganisation, varvid endast friska och produktionsdugliga djur skulle utbjudas. Utskottet får särskilt framhålla, att utskottet finner det synnerligen betydelsefullt för livdjurshandeln överhuvud taget att en dylik organisation kommer till stånd, som bland annat bör verka för åstadkommande av en lämpligt avvägd prisnivå på ifrågavarande område. Den upplysnings- och propagandaverksamhet, som ansetts böra igångsättas, finner utskottet liksom styrelserna och föredraganden böra anförtros åt livsmedelskommissionen. Utskottet vill i detta sammanhang, i anslutning till vad i propositionen anförts, understryka vikten av, att ifrågavarande propaganda icke inriktas så, att den stimulerar till en större nedslaktning än vad som eljest skulle äga rum. På sätt föredraganden särskilt framhållit synes vid livdjursförmedlingen och även i övrigt slakteriföreningarnas medverkan i största möjliga utsträckning böra anlitas.

Vad angår det av styrelserna framställda förslaget om visst statsbidrag för utslagning av tuberkulösa nötkreatur, är utskottet ense med föredraganden om lämpligheten av att i samband med den pågående betydande nedslaktningen av nötkreatursbesättningarna en dylik bidragsverksamhet äger rum. Utskottet tillstyrker att bidragen huvudsakligen utgå till mindre jordbrukare och att verksamheten ledes av hushållningssällskapen. Emot de av styrelserna angivna och av föredraganden tillstyrkta villkoren för erhållande av statsbidrag har utskottet icke funnit något att erinra. Utskottet vill emellertid understryka vikten av att rengöringen av ladugårdar, vari tuberkulösa djur funnits, verkställs på sådant sätt, att största möjliga trygghet vinnes för att nyanskaffade friska djur icke bliva smittade.

Såsom av propositionen framgår har Kungl. Maj:t — i avvaktan på riksdagens ställning till ifrågavarande bidragsverksamhet i dess helhet — tills vidare lämnat frågan öppen om bidrag skall utgå enligt styrelsernas förslag för nedslaktade djur eller på sätt reservanten inom lantbruksstyrelsen förordat endast för nyanskaffade djur. Genom ett beträdande av den förstnämnda linjen uppnås utan tvivel på ett mera effektivt sätt än enligt reservantens förslag det önskvärda målet att i samband med den nedslaktning, som nu måste vidtagas, åstadkomma utslagning av tuberkulösa nötkreatursbesättningar. Vidare är styrelsernas förslag ägnat att på ett mera omedelbart sätt än reservantens bringa de jordbrukare, som komma att bliva bidragsberättigade, hjälp i den situation, som på grund av rådande foderbrist inträtt. Å andra sidan tala otvivelaktigt även skäl — framför allt önskvärdheten av att viss nyanskaffning av djur äger rum i de utslagnas ställe — för anordnande av en bidragsverksamhet enligt de av reservanten angivna riktlinjerna. Vid sitt bedömande av förevarande spørsmål har utskottet för sin del ansett sig böra ifrågasätta huruvida icke en lösning av frågan skulle vinnas genom en kombination av båda de angivna ståndpunkterna på så sätt, att vederbörande djurägare vid ansökan om bidrag anmäler det antal djur som kommer att nedslaktas och samtidigt förbinder sig att inköpa visst antal friska djur i de utslagnas ställe samt att bidraget, som beräknas efter antalet av de nedslaktade djuren såsom styrelserna föreslagit, utbetalas först då inköpet av nyuppsättningen sker. Utskottet förutsätter att Kungl. Maj:t till närmare omprövning upptager den av utskottet sålunda antydda utvägen för bidragsverksamhetens anordnande.

I detta sammanhang vill utskottet fästa uppmärksamhet på det förhållandet, att i en nötkreatursbesättning kunna finnas djur, som icke reagerat för tuberkulin men vilka likväl kunna vara behäftade med tuberkulos. I sådana fall borde givetvis, efter bedömande av vederbörande veterinär, även dessa djur utslås och bidrag i förekommande fall utgå för deras nedslaktande. Utskottet har allenast velat påpeka detta förhållande för den åtgärd Kungl. Maj:t, efter närmare prövning av frågan, kan finna påkallad.

Vidkommande bidragsbeloppens storlek anser utskottet, att bidrag icke må utgå till en och samma djurägare med mer än 500 kronor och för varje djur med högre belopp än 100 kronor.

De för ifrågavarande understödsverksamhet erforderliga medlen torde i enlighet med vad i propositionen föreslagits få utgå av förslagsanslaget till Förekommade och hämmande av smittsamma husdjurssjukdomar.

Utskottet, som i övrigt icke funnit anledning till erinran eller uttalande i anledning av vad i propositionen föreslagits, får under återopande av vad utskottet i det föregående anfört, hemställa,

att riksdagen må medgiva Kungl. Maj:t att för det i förvarande proposition angivna ändamål och i huvudsaklig överensstämmelse med av utskottet här ovan förordade riktlinjer under budgetåret 1940/41 disponera erforderliga belopp från förslagsanslaget till Förekommade och hämmande av smittsamma husdjurssjukdomar: Åtgärder mot tuberkulos hos nötkreatur.

Stockholm den 1 oktober 1940.

På andra särskilda utskottets vägnar:

J. B. JOHANSSON.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Johansson* i Fredrikslund, *Oscar Olsson*, *Nilsson* i Malmö, *Tjällgren*, *Gabrielsson*, *Ström* i Lidköping, *Heiding*, *Alfred Andersson*, *Larsson* i Varberg, *Mannerskantz*, *Anderberg* och *Bergman*; samt

från andra kammaren: herrar *Svensson* i Grönvik, *Jansson* i Falun, *Törnkvist*, *Jonsson* i Eskilstuna, *Persson* i Falla, *Andersson* i Tungelsta, *Andersson* i Löbbo, *Gustafson* i Vimmerby, *Mårtensson*, *Carlström* i Södergården, *Lundberg* och *Ericsson* i Sörsjön.